

УДК 351

DOI <https://doi.org/10.32782/1813-3401.2024.4.35>

**Г. М. Шерстюк,**

кандидат юридичних наук, доцент кафедри адміністративного права  
і процесу факультету превентивної діяльності Національної поліції України  
Одеського державного університету внутрішніх справ

**В. О. Корнієнко,**

кандидат юридичних наук,  
магістр публічного управління та адміністрування

**І. О. Вишняк,**

кандидат наук з державного управління

**О. М. Танасогло,**

магістр публічного управління та адміністрування

## ДОКТРИНАЛЬНІ ЗАСАДИ ТРАНСФОРМАЦІЇ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

*В сучасних умовах становлення демократичної української державності дуже яскраво простежуються публічні правовідносини як правовідносини влади-підпорядкування, що є своєрідною формою реалізації публічного права, які виникають, змінюються та припиняються у сфері його дії з метою захисту публічного інтересу, за умови, що їх обов'язковим учасником є суб'єкт публічної влади. Публічні правовідносини в Україні трансформуються разом із суспільством, зазнаючи на собі впливу громадянського суспільства і правової держави, що формуються.*

*У процесі цих трансформацій відбувається встановлення певної рівноваги між публічними і приватними правовідносинами, яка характеризується самообмеженнями, здатністю до самодисципліни та повагою до прав і свобод учасників такого виду суспільних відносин. Це призводить до зміни типу та рівня протиріч між публічними і приватними правовідносинами.*

*Через дане наукове дослідження ми можемо простежити основні доктринальні засади становлення і перетворення сучасної концепції публічного управління, що являє собою складну відкриту систему людських взаємовідносин, які реалізуються органами публічної влади за допомогою методів, механізмів, інструментів та інших складових з урахуванням принципів відкритості, прозорості державного управління та публічного адміністрування.*

*Аналіз останніх досліджень та публікацій. Численні дослідження провідних українських та світових науковців О. В. Б. Авер'янова, В. М. Бевзенка, Ю. П. Битяка, М. М. Бурбика, В. В. Галуцька, О. В. Кузьменка, Т. О. Мацелика, Р. С. Мельник, А. В. Солонар, О. І. Харитонові, К. Райхарда, Р. Бругля, Д. Хілгертса, В. Кірка та інших спрямовані на вивчення окремих проблематичних питань в сфері реалізації публічно-владних відносин у становленні демократичності та правової стабільності в державі через реалізацію основних доктринальних підходів до удосконалення сфери публічного управління.*

*Метою роботи є аналіз основних засад формування та реалізації публічно-владних правовідносин в умовах постійних змін та перетворень задля визначення оптимального шляху їх трансформації для належної реалізації інституту публічного управління в сучасних непростих для України умовах.*

**Ключові слова:** публічне управління, трансформація публічних правовідносин, публічне адміністрування, зміст публічних правовідносин, держава, гарантія реалізації суспільних перетворень.

**Постановка проблеми.** Розбудова України, як демократичної і правової держави, та демократизація українського суспільства вимагають впровадження нових цінностей і процесів у діяльність державних інституцій, особливо в адміністративну систему.

Для обґрунтування таких змін та визначення оптимальних правових методів їх практичної реалізації, насамперед, їм мають передувати наукові дослідження вітчизняних і зарубіжних учених та успішний досвід практичної реалізації змін національних систем управління у країнах романо-германської (континентальної) системи права.

Отже, через такі роботи провідних європейських вчених-адміністративістів ми можемо говорити про публічно-владні правовідносини, як основний елемент публічне управління, що в свою чергу відноситься до сфери соціальної реальності, тобто є актуальним соціальним явищем [1, с. 33]. Вказане явище є типом складної організації, що по-перше, динамічно розвивається у просторі та часі, її базові рівні утворюють органи державного управління, місцевого самоврядування та органи публічних адміністрацій, по-друге, воно забезпечує державне управління (зокрема, управління державою) в інтересах суспільства та за державний кошт. Крім того, можна визначити, що реалізація публічних правовідносин нерозривно пов'язана з практичною діяльністю, через те, що вона є проявом виконавчої влади, яка визначається правовими нормами. Також за допомогою виникнення та реалізації публічно-правових відносин відбувається так зване «спілкування» між політичними спільнотами та їхніми учасниками, а також між політичними спільнотами тощо, оскільки саме через реалізацію цього публічного інституту відбувається обмін найрізноманітнішими цінностями, серед яких є насамперед інтереси звичайних людей, а не речі матеріального світу [2].

**Аналіз останніх досліджень та публікацій.** Численні дослідження провідних українських та світових науковців В. Б. Авер'янова, В. М. Бевзенка, Ю. П. Битяка, М. М. Бурбика, В. В. Галунька, О. В. Кузьменка, Т. О. Мацелика, Р. С. Мельник, А. В. Солонар, О. І. Харитонової, К. Райхарда, Р. Бругля, Д. Хілгертса, В. Кірка та інших спрямовані на вивчення окремих проблематичних питань в сфері реалізації публічно-владних відносин у становленні демократичності та правової стабільності в держа-

ві через реалізацію основних доктринальних підходів до удосконалення сфери публічного управління.

**Метою** роботи є аналіз основних засад формування та реалізації публічно-владних правовідносин в умовах постійних змін та перетворень задля визначення оптимального шляху їх трансформації для належної реалізації інституту публічного управління в сучасних непростих для України умовах.

**Виклад основного матеріалу.** Можна звернути увагу на те, що правовідносини є в певній мірі політично залежним з точки зору матеріальних, організаційних та функціональних аспектів і саме через це є невід'ємною і необхідною частиною будь-якого державного утворення.

З такого кута зору, можемо побачити, що в контексті євроінтеграційного шляху України поняття державного (публічного) управління, головним предметом якого є суспільний розвиток і регулювання суспільних відносин, замінюється на більш всеосяжну глобальну систему реалізації громадянських інститутів, через які відбувається регулювання і процес досконалого соціального розвитку через імплементацію концептуальних європейських засад. Отже, тема удосконалення публічних правовідносин є досить актуальною для становлення інституту державного управління через те, що в Україні протягом останніх років відбувається інтенсивний процес децентралізації та європейської інтеграції, що в свою чергу призводить до переорієнтації національної адміністративної науки від розгляду категорій державного управління, місцевого самоврядування та громадянського суспільства в бік його системного бачення.

Трансформація публічних правовідносин в сучасних умовах – це невід'ємна частина глобальних змін, які охоплюють усі сфери людського життя. Зростаюча роль цифрових технологій, глобалізація, зміна цінностей суспільства та нові виклики, такі як пандемії чи кліматичні зміни, вимагають від держави та суспільства переосмислення традиційних підходів до регулювання суспільних відносин.

Визначаючи сам термін «державне управління», ми стикаємося з кількома значеннями, які, на перший погляд, є ідентичними, але при глибшому аналізі виявляємо, що вони суттєво відрізняються за змістом. У загальних рисах, публічне управління – це поняття, яке є багатовимірним за своєю природою. На основі численної фахової літератури в цій галузі ми можемо

сприймати державне управління насамперед як так звану, сферу соціальної реальності.

З точки зору соціальної реальності, державне управління можна розглядати в контексті порівняння понять державного управління та державного сектору. У цьому контексті ми маємо на увазі публічний сектор як сферу суспільної реальності, яка перебуває у державній власності і в якій основні політичні питання вирішуються шляхом суспільного вибору. З іншого боку, об'єктом державного управління є різноманітні суспільні відносини, включаючи суспільне життя, а також відносини в рамках поведінки фізичних та юридичних осіб щодо публічних речей [3].

Цифрова трансформація публічного управління є одним із ключових трендів, який кардинально змінює характер взаємодії держави та громадян. Впровадження електронних послуг, відкритих даних та інших цифрових інструментів дозволяє підвищити ефективність державного управління, забезпечити більшу прозорість та доступність публічних послуг, а також зміцнити довіру громадян до державних інститутів. Однак, цифрова трансформація також породжує нові виклики, пов'язані із захистом персональних даних, кібербезпекою та цифровим розривом. Тому, важливо забезпечити збалансований розвиток цифрових технологій у публічному секторі, враховуючи як їх потенціал, так і ризики.

Спробуємо для початку визначити сутність державного (публічного) управління, відштовхуючись від основної сутності сучасного суспільства, і акцентуючи увагу на позиціях європейських вчених, що державне управління є диференційованою в соціальних сферах дії функціональною системою. Таким чином, публічне управління є функціональною системою поряд з іншими такими як система, орієнтована на політику, економічна система ринкової економіки, система захисту права, система освіти тощо.

Державне управління втрачає свою специфіку в протистоянні з вищезгаданими сферами діяльності, і тому ми не можемо більше говорити про нього як про сучасне управління, а повинні говорити про нього як про постмодерне управління. Основними функціями публічного адміністрування в такому випадку є участь у розподілі соціальних цінностей, товарів, послуг через прийняття обов'язкових до виконання рішень, що є досить актуальним питанням для

наукових досліджень особливо в умовах формування сучасного управління в Україні через імплементацію та впровадження основних ідей міжнародного, зокрема європейського, законодавства у правову систему нашої держави.

Крім того, потрібно пам'ятати, що державне управління, є динамічним віддзеркаленням суспільних потреб, які формуються під впливом інтересів різних соціальних груп та вимог часу. Цей процес не обмежується лише практичними діями в економіці, а охоплює також сферу ідей та знань. Саме суспільні сили, що стоять за певними управлінськими рішеннями, визначають їхню спрямованість та силу впливу на суспільство [4].

Сучасне розуміння державного управління суттєво відрізняється від традиційного. Якщо раніше держава виступала головним регулятором усіх сфер життя, то сьогодні акцент змістився на взаємодію з громадянським суспільством. Така еволюція стала можливою завдяки розвитку демократії як в Україні, так і у світі загалом. Цей зсув відображає зростання ролі громадян в управлінні державними справами та необхідність спільного пошуку рішень.

Така спільна співпраця передбачає активну взаємодію державних структур з громадянами та організаціями для забезпечення виконання законів і підзаконних актів. Ключові функції публічного адміністрування полягають у визначенні перспектив розвитку, створенні сприятливих умов для діяльності різних суб'єктів, розподілі завдань та координації зусиль, а також у контролі за досягненням поставлених цілей.

Коли мова йде про державне управління, то його основна мета – забезпечення інтересів держави. Однак, публічне адміністрування зосереджується на потребах суспільства в цілому. Суб'єктами державного управління є різноманітні державні органи, від уряду до місцевих адміністрацій, а також усі посадові особи, які мають владу приймати рішення від імені держави [9].

Діяльність у сфері публічного адміністрування в Україні, як і в країнах Європи, здійснюється спеціалізованими органами – публічними адміністраціями. Ці структури об'єднують як державні, так і недержавні установи, а також уповноважених осіб. Їхньою основною метою є забезпечення ефективного управління державними справами на всіх рівнях.

До складу публічної адміністрації традиційно відносять виконавчу владу, апарат управління та органи місцевого самоврядування. Варто

зазначити, що багато дослідників розглядають публічне адміністрування як важливий етап розвитку державного управління, який сприяє його трансформації в більш гнучку і орієнтовану на потреби громадян систему. Отже, можемо спостерігати, що українське державне управління зазнало кардинальних змін. Від формального виконання інструкцій та дотримання жорстких правил воно переорієнтувалося на забезпечення високої якості публічних послуг та досягнення конкретних результатів. Ця трансформація відобразила еволюцію від державного управління до публічного адміністрування, а згодом і до більш широкого поняття публічного управління.

Поява поняття «публічне управління» пов'язано з розширенням кола суб'єктів, які беруть участь у управлінні суспільними справами. Передача частини відповідальності від держави до місцевих громад, бізнесу та громадських організацій стала рушійною силою цього процесу, який отримав назву «роздержавлення».

Сьогодні управління суспільними справами перестало бути прерогативою виключно державних органів. До цього процесу активно долучаються органи місцевого самоврядування, громадські організації, а також приватні особи та компанії, чия діяльність спрямована на вирішення суспільних проблем. Раніше управління було жорстко централізоване і підпорядковане державним інтересам. Сьогодні ми спостерігаємо децентралізацію та демократизацію процесів управління. Держава більше не має виключного права на прийняття рішень. Замість цього, ми бачимо різноманітні форми участі громадськості та інших суб'єктів. Ефективність, прозорість, етичність та справедливість стали основоположними принципами сучасного управління. Хоча публічне управління часто черпає натхнення з досвіду приватного сектору, воно функціонує в унікальному контексті, що вимагає специфічних підходів та інструментів [6].

Приватний сектор заснований на принципах конкуренції та індивідуальної відповідальності. Управління в приватних компаніях орієнтоване на досягнення конкретних цілей, встановлених власниками або інвесторами. Публічне управління, навпаки, базується на принципах справедливості, рівності та соціальної відповідальності. Публічні службовці покликані служити інтересам суспільства в цілому, забезпечуючи рівні можливості для всіх громадян.

Але нове державне управління було не єдиним підходом, який мав на меті наблизити управ-

ління до досконалості. У цьому контексті значну роль відіграв новий управлінський підхід до державного сектору, відомий на міжнародному рівні як Новий публічний менеджмент. По суті, він наголошує на економічній ефективності, результативності та ефективності державних організацій, інструментів та програм, і, нарешті, на підвищенні якості надання послуг. Таким чином, у цьому контексті він є модифікацією переваг управлінського принципу для потреб бюрократії та бюрократизації і відповідно, можна стверджувати, що новий державний менеджмент являє собою сплав нормативно орієнтованого традиційного державного управління та інструментально орієнтованого менеджменту.

Відповідним практичним прикладом у нашому контексті є поточна модернізація через загальноєвропейську тенденцію електронізації державного управління. На її основі стане можливим електронний зв'язок між клієнтом (громадянином) і деякими державними установами. Таким чином, громадянин отримує унікальну можливість виконувати певний набір завдань, не виходячи з дому. Таким чином, очевидно, що трансформація є невід'ємною частиною сучасного державного управління, і останнім часом можна спостерігати далекосяжний розвиток інституту публічного управління, спрямований на запровадження основних європейських ідей та цінностей в українські публічні правовідносини.

Аби розкрити механізми, що рухають державний апарат, і проаналізувати його перехід до публічності, необхідно розглянути саме поняття державного управління. Традиційно державне управління розглядалося як сукупність процесів, пов'язаних з керуванням державними справами, централізацією влади та ресурсів, а також пріоритетом загальнонаціональних інтересів. Однак сучасні дослідники, такі як В. Авер'янов, розширюють це розуміння, акцентуючи на динамічному впливі держави на різні сфери життя суспільства через механізми виконавчої влади.

У загальних рисах можна сказати, що саме поняття державного управління в контексті спроб його визначення можна розглядати з різних точок зору. Цей факт підтверджується тим, що теорія державного управління розрізняє управління (державне адміністрування) в організаційному, формальному та матеріальному сенсі.

Коли ми говоримо про державне управління в *організаційному* сенсі, ми маємо на увазі насамперед адміністративний апарат або



інституції, які забезпечують виконання адміністративних завдань у всіх сферах управління. У цьому випадку ми маємо на увазі міністерства, органи фінансового управління і контролю, місцеві ради і навіть про парламент як орган, що представляє волю народу.

Управління у *формальному* сенсі розглядається як спільна діяльність, що здійснюється адміністративними органами, безвідносно до того, чи має вона суттєвий (матеріальний) адміністративний характер, чи ні. Прикладами (не)адміністративної діяльності є, наприклад, рішення органів місцевого самоврядування, розробка законопроектів президентом, підготовка, розробка та виконання законів тощо. Сприйняття державного управління у формальному розумінні зосереджується не стільки на діяльності, скільки на інституціях, які наділені компетенцією та повноваженнями вирішувати державні завдання, за умови, що вони не доручені парламентом або судами.

Під урядуванням у *матеріальному розумінні* ми маємо на увазі насамперед усю державну діяльність, яка ґрунтується на здійсненні адміністративної діяльності. Прикладами матеріальної концепції державного управління є, наприклад, запровадження податкових заходів, надання дозволів на будівництво або видача паспортів. Однак палітра дій публічної адміністрації досить широка – від вивезення побутових відходів до ув'язнення правопорушників [7].

На перший погляд може здатися, що матеріальне та формальне визначення врядування перетинаються. Якщо в матеріальному розумінні вирішальним критерієм є вид діяльності (різні форми управління), який не притаманний виключно адміністративним органам, а може здійснюватися й іншими державними чи недержавними інституціями, то у формальному розумінні управління вирішальним критерієм є саме природа інституції та завдання, які вона має виконувати в рамках інституційного розподілу праці.

З усього вищенаведеного можна зробити висновок, що державне управління – це діяльність не лише державних органів, але й органів місцевого самоврядування та інших публічних органів. Тут слід зазначити, що в цьому сенсі воно не є ані законодавчою, ані судовою діяльністю за своїм змістом. Таким чином, спрощено можна сказати, що вона становить ядро виконавчої влади.

Також європейські науковці пропонують розрізняти негативне та позитивне сприйняття державного управління з точки зору його дефінітивного визначення, оскільки універсального визначення державного управління не існує, але в історії адміністративної науки було кілька спроб, які принаймні вказували на деякі межі визначення цього терміна

Мабуть, найвідомішою спробою визначити його в негативному сенсі є визначення Отто Майєра, яке він представив світові в публікації «*Deutsches Verwaltungsrec*» у 1895 році. На думку автора, державне управління – це діяльність держави та інших носіїв публічного права, яка не є виключно законодавчою, судовою чи виконавчою. Це визначення, однак, викликало численні критичні зауваження, головним чином на тій підставі, що воно описує лише те, що не є адмініструванням. Таким чином, він так і не дав відповіді на питання, що можна розуміти під терміном «адміністрування» (державне управління) [5].

У позитивному визначенні управління можна визначити як повноцінну планову дію держави на основі певного порядку, яка спрямована на виконання суспільних завдань, однак таке визначення є дуже абстрактним і складним для розуміння. Тим не менш, можна зробити висновок, що державне управління характеризується соціальним конструюванням, орієнтацією на суспільні інтереси, перспективним активним управлінським дизайном, конкретними заходами регулювання окремих випадків і реалізацією різних намірів. Також можна виокремити визначення державного управління з політичного управління, поєднуючи при цьому його з публічним. У такому контексті можна підкреслити активну участь громадян у здійсненні діяльності, прямо чи опосередковано, в управлінні власними справами та в суспільних інтересах з використанням органів державної влади.

**Висновки та перспективи подальших досліджень в цьому напрямі.** Отже, можемо зробити висновок про те, що в Україні можемо спостерігати становлення класичної позитивної системи публічного управління з використанням європейського досвіду, що не може належним чином відобразитись на належному рівні модернізації та удосконалення системи органів публічного управління, що є впевненим кроком до розбудови правової та демократичної держави, яка дотримується всіх європейських та світових цінностей. [11]

**Список використаної літератури:**

1. Базарна О.В. Поняття, суть, природа публічного управління та державного управління. Вісник Східноукраїнського національного університету імені Володимира Даля. Збірник наукових праць. Луганськ. 2012. № 1, ч. 2. ст. 60.
2. 2Міненко М.А. Трансформація системи державного управління в сучасні моделі регулювання суспільства. Державне управління. удосконалення та розвиток. URL: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=581>.
3. Пилипишин В.П. Щодо сутності мети та завдань державного управління в Україні. Форум права. 2010. № 2. С. 377–381. URL: <http://www.nbuv.gov.ua/ejournals/FP/2010-2/10pvpvuv.pdf>.
4. Амосов О. Ю., Гавкалова Н. Л. Моделі публічного адміністрування (архетипова парадигма). *Публічне управління: теорія та практика*. Спец. вип. 2017. С. 6–13. URL: <http://repository.hneu.edu.ua/bitstream/123456789/4713/1/%d0%a1%d1%82%d0%b0%d1%82%d1%8c%d1%8f%20%d0%a3%d0%94%d0%9a%2035.071.pdf>
5. MAYER, O. 1895. *Deutsches Verwaltungsrecht*. Bd. 1. Leipzig: DunkerundHumbolt, 1895 URL: : [https://www.deutschestextarchiv.de/mayer\\_verwaltungsrecht01\\_1895](https://www.deutschestextarchiv.de/mayer_verwaltungsrecht01_1895)
6. Абраменко П. О. Публічне адміністрування. Курс лекцій. Харків: ХНАУ, 2014. 291 с. URL: <https://knute.edu.ua/file/MjkwMjQ=/4de355d9bf44a7371cc0c469974bcc5f.pdf>
7. Бакуменко В. Д., Бондар І. С., Горник В. Г., Шпачук В. В. Особливості публічного управління та адміністрування : навч. посіб. Київ: КНУКіМ, 2016. 167 с. URL: <https://www.slideshare.net/slideshow/doc-254931418/254931418>
8. Вступ до публічного адміністрування. Навч. посіб. Н. Л. Гавкалова, Т. А. Власенко, Л. Ю. Гордієнко та ін. ; за заг. ред. д-ра екон. наук, проф. Н. Л. Гавкалової. Харків. ХНЕУ ім. С. Кузнеця, 2016. 382 с. URL: <http://repository.hneu.edu.ua/bitstream/123456789/29590/1/2023-%D0%93%D0%B0%D0%B2%D0%BA%D0%B0%D0%BB%D0%BE%D0%B2%D0%B0%20%D0%9D%20%D0%9B%2C%20%D0%93%D0%BE%D1%80%D0%B4%D1%96%D1%94%D0%BD%D0%BA%D0%BE%20%D0%9B%20%D0%AE.pdf>
9. Дзюндзюк В. Б., Мельтюхова Н. М., Фоміцька Н. В. Публічне адміністрування в Україні. Навч. посіб. за заг. ред. д-ра філос. наук, проф. В. В. Корженка, к.е.н., доц. Н. М. Мельтюхової. Харків. Вид-во ХарПІ НАДУ «Магістр», 2011. 306 с. URL: <https://www.dstu.dp.ua/Portal/Data/7/33/7-33-mzp123.pdf>
10. Кальниш Ю. Г., Лозинська Т. М., Тимцуник В. І. Публічне управління та адміністрування. Навч. посіб. Полтава. РВВ ПДАА, 2015. 279 с. URL: <https://knute.edu.ua/file/NDE2MQ==/12aff52b8e578cbd659538faae05d60a.pdf>
11. Дегтяр А. О., Дегтяр О. А., Калашнікова Х. І., Гнатенко М. К. Публічне управління та адміністрування. Навч. посіб. Харків. НАУ «ХАІ», 2021. 128 с. URL: [http://eprints.library.odeku.edu.ua/id/eprint/12893/1/%D0%9C%D0%92\\_%D0%9F%D0%A3%D0%90\\_%D0%BC%D0%B0%D0%B3%D1%96%D1%81%D1%82%D1%80\\_%D0%B4%D0%B5%D0%BD%D0%BD%D0%B0\\_%D0%B7%D0%B0%D0%BE%D1%87-%D0%BD%D0%B0\\_2023.pdf](http://eprints.library.odeku.edu.ua/id/eprint/12893/1/%D0%9C%D0%92_%D0%9F%D0%A3%D0%90_%D0%BC%D0%B0%D0%B3%D1%96%D1%81%D1%82%D1%80_%D0%B4%D0%B5%D0%BD%D0%BD%D0%B0_%D0%B7%D0%B0%D0%BE%D1%87-%D0%BD%D0%B0_2023.pdf)

**Sherstiuk H. M., Korniienko V. O., Vyshniak I. O., Tanasohlo O. M. Doctrinal principles of public administration transformation**

*In the modern conditions of the formation of democratic Ukrainian statehood, public legal relations are very clearly traced as legal relations of power-subordination, which are a kind of form of implementation of public law, which arise, change and terminate in the sphere of its action in order to protect the public interest, provided that their mandatory participant is the subject of public power. Public legal relations in Ukraine are transformed together with society, experiencing the influence of civil society and the legal state that are being formed.*

*In the process of these transformations, a certain balance is established between public and private legal relations, which is characterized by self-restraints, the ability to self-discipline and respect for the rights and freedoms of participants in this type of public relations. This leads to a change in the type and level of contradictions between public and private legal relations.*

*Through this scientific study, we can trace the main doctrinal principles of the formation and transformation of the modern concept of public administration, which is a complex open system of human relationships, which are implemented by public authorities using methods, mechanisms, tools and other components, taking into account the principles of openness, transparency of public administration and public administration.*

*Analysis of recent research and publications. Numerous studies by leading Ukrainian and world scientists O. V. B. Averyanov, V. M. Bevzenko, Yu. P. Bytyak, M. M. Burbyk, V. V. Galunko, O. V. Kuzmenko, T. O. Matselyk, R. S. Melnyk, A. V. Solonar, O. I. Kharitonova, K. Reichard, R. Bruglja, D. Hilgerts, V. Kirk and others are aimed at studying individual problematic issues in the field of implementation of public-authority relations in the establishment of democracy and legal sta-*

*bility in the state through the implementation of basic doctrinal approaches to improving the sphere of public administration.*

*The purpose of the work is to analyze the basic principles of the formation and implementation of public-authority legal relations in conditions of constant changes and transformations in order to determine the optimal path of their transformation for the proper implementation of the institution of public administration in modern difficult conditions for Ukraine.*

**Key words:** *public administration, transformation of public legal relations, public administration, content of public legal relations, state, guarantee of the implementation of social transformations.*